

Péter és Pál ünnepe

(június 29.)

ApCsel 12,1-11

Az egyház imádkozott

Ebben az időben Heródes király elfogatta az egyház néhány tagját, hogy ártson nekik. János testvérét, Jakabot karddal kivégeztette. Amikor látta, hogy ezzel megnyerheti a zsidók tetszését, azon volt, hogy Pétert is elfogassa. A kovásztalan kenyér ünnepét ülték. Elfogatta, börtönbe záratta, és rábízta négy, egyenként négy katonából álló őrségre. Az volt a szándéka, hogy húsvét után a nép elé vezetteti. Míg Pétert fogva tartották a börtönben, az egyház állandóan imádkozott érte az Istenhez. Azon az éjszakán, amikor Heródes elő akarta vezetetni, Péter két katonára között aludt, kettős láncsal megbilincselve. A bejáratnál őrk tartották szemmel a börtönt. Egyszerre csak megjelent az Úr angyala, a helyiséget pedig fény árasztotta el. (Az angyal) oldalba lökte Pétert, s fölébresztette: „Kelj fel gyorsan!” – mondta. Erre a láncok lehulltak a kezéről. Aztán így folytatta az angyal: „Csatold fel övedet, és vedd fel sarudat!” Amikor megtette, tovább sürgette: „Vedd magadra köntösödöt, és kövess!” Ment és követte, de nem tudta, hogy valóság-e, amit vele az angyal tesz. Azt gondolta, látomása van. Átmentek az első őrségen, majd a másodikon is, aztán eljutottak a város felé nyíló vaskapuhoz, és ez magától kinyílt előttük. Kint még végigmentek az egyik utcán, aztán az angyal hirtelen eltűnt mellőle. Amikor Péter fölészmél, megszólalt: „Most már csakugyan tudom, hogy az Úr elküldte angyalát, és kiszabadított Heródes kezéből, s abból, amire a zsidó nép számított.”

Péter és Pál missziója eltérő kulturális közegben zajlik. Az Apostolok Cselekedetei története Péter és a jeruzsálemi zsidó keresztény ősegyház történeteivel kezdődnek, és Pál és a pogány keresztény egyház missziós történeteivel érnek véget. Ennek következtében Péter a zsidókeresztények szimbolikus vezetője lett az ősegyházban, míg Pált a pogány keresztények vezetőjeként ismerték meg az Apostolok Cselekedetei könyv olvasói. Ez a két fő irányzat formálisan az első jeruzsálemi apostoli gyűlésen (ApCsel 15,23-29) békül össze, és kapja meg Pál a pogányok missziójához a felhatalmazást. Az ősegyháznak nem ők voltak az első legnagyobb tekintélyű vezetői, hanem Jakab és János

apostol. Emiatt az ősegyházban több irányzatról is beszélhetünk, de kétségtelenül a két apostol köré gyűlt össze a legtöbb egyház.

A misszió következménye volt a személyes konfliktus, mint Jeruzsálemben, mint azon kívül. Péternek és Pálnak számos börtönbüntetést kellett elszenvedni, és egyéb üldözésnek is ki voltak téve. Heródes Agrippa elfogatta Jakabot (Kr. u. 44) és kivégeztette, hogy ezzel megfossza Jézus követőit a konzervatív zsidók által is tisztelt vezetőjüktől. Péter is börtönbe kerül ekkor, de csodálatos módon kiszabadul a börtönből. Erről szól a fenti szöveg. Ezt követően Péter elhagyta Palesztinát: „*más vidékre ment*” (ApCsel12,1-17). Péter és Pál apostol között számos kérdésben ellentét támadt, emiatt is eltérő helyen misszionáltak. Talán emiatt van az is, hogy amikor Pál Rómában tartózkodik, Péter nincs jelen, és amikor Péter Rómában misszionál, akkor Pál nem tartózkodik a városban. Viszont mindkettő Kr. u. 46-ben vértanúhalált szenvedett. Péter sírját ma a Szent Péter-bazilika alatt őrzik. Tanítását Márk evangélista rögzítette a ránk maradt evangéliumban.

Mivel Pált később fogták el, sokan úgy vélték, nem volt elég ügyes, hogy elmeneküljön üldözői elől. Talán inkább arról van szó, hogy Péter várható vértanúsága miatt fogatta el magát Pál, mert tudta, ha a zsidókeresztény egyház egy mártírral, az ő általa szervezett egyházak pedig egy túlélővel dicsekedhetnek az alapítóik között, az óriási tekintélyvesztést, és további ellentéteket fog szülni. Ezért belső szükségszerűségnek tartotta, hogy missziós művét ő is mártíromsággal fejezze be. Így az egyház két legnagyobb irányzata egyszerre és egyformán kapja meg vértanú tanúságtévőit. Van ugyanis, amikor a hirdetett ígét csak az életpélda hitelesítheti, ennek elmaradása minden szép szót hiteltelessé tesz.

Ezért ünnepeljük ugyanazon a napon Péter és Pál mártíromságát. Emlékeztet arra is, hogy amit hiszünk azt tetteinkkel és tanúságtételünkkel kell bizonyítani.